

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ
Кж1 По1 6/12
Дана 18.05.2012. године
Београд

организовани криминал КЗ-12.1 отмица

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, Посебно одељење, у већу састављеном од судија Зорана Савића, председника већа, Мирјане Поповић, Душка Миленковић, Милене Рашић и Драгољуба Ђорђевића, чланова већа, уз учешће вишег судијског сарадника Марине Барбир, као записничара, у кривичном предмету осуђеног АА, одлучујући о жалби браниоца осуђеног, адвоката АБ, изјављеној против пресуде Вишег суда у Београду, Посебног одељења Кв.По1.43/12 (К.По1.11/10) од 26.01.2012.године, у седници већа одржаној дана 18.5.2012. године, у смислу члана 447 ЗКП, у одсуству уредно обавештених Апелационог јавног тужиоца у Београду и браниоца осуђеног АА, адвоката АБ, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба браниоца осуђеног АА, адвоката АБ а пресуда Вишег суда у Београду Кв.По1.бр.43/12 (К.По1.11/10) од 26.01.2012.године се **ПОТВРЂУЈЕ**.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду, Посебног одељења Кв.По1.43./12 (К.По1.11/10) од 26.01.2012.године, усвојен је захтев браниоца осуђеног АА, адвоката АБ за изрицање јединствене казне па су у погледу одлуке о казни преиначене правноснажне пресуде и то:

1) Пресуда Четвртог општинског суда у Београду К.бр.843/04 од 29.05.2008.године, правноснажна дана 09.04.2010.године којом је оптужени АА оглашен кривим због извршења кривичног дела отмице из члана 64 став 2 КЗ РС и осуђен на казну затвора у трајању од једне године и три месеца и

2) Пресуда Окружног суда у Београду, Посебног одељења Кв.По1.1180/10 од 13.07.2010.године која пресуда је постала правноснажна 10.08.2010.године а

којом је оптужени АА осуђен на јединствену казну затвора у трајању од двадесет година,

па је окривљени АА, даљом применом одредаба члана 60 КЗ и чланова 552 став 1 тачка 1, 553, 554, 556 став 1 тачка 1 ЗКП осуђен на јединствену казну затвора у трајању од двадесет година у коју ће му се урачунати време проведено у притвору и на издржавању казне затвора по пресуди Окружног суда у Београду, Посебног одељења К.П.бр.5/03 од 01.04.2003.године, када је лишен слободе па надаље, као и време проведено у притвору од 25.10.2001.године па до 19.11.2001.године, по пресуди Четвртог општинског суда у Београду К.бр.843/04 од 29.05.2008.године.

Против наведене пресуде жалбу је изјавио бранилац осуђеног, адвокат АБ, због повреде кривичног закона и одлуке о кривичној санкцији, с предлогом да Апелациони суд у Београду преиначи побијану пресуду тако што ће на сва кривична дела за која је АА осуђен, применити закон који је важио у време извршења кривичног дела и изрећи му јединствену казну затвора у трајању од 15 година те је тражио да буде обавештен о седници већа другостепеног суда.

Поднеском Ктж.бр.42/12 од 09.04.2012.године, Тужилац за организовани криминал предложио је да веће Апелационог суда поводом изјављене жалбе браница осуђеног а по службеној дужности укине побијану пресуду и списе предмета врати првостепеном суду на поновно одлучивање.

Разматрајући списе предмета и побијану пресуду а по оцени навода изнетих у изјављеној жалби као и мишљења надлежног тужиоца, Апелациони суд у Београду је, у седници већа одржаној дана 18.5.2012. године, у смислу члана 447 ЗКП, у одсуству уредно обавештених Апелационог јавног тужиоца у Београду и браниоца осуђеног АА, адвоката АБ, нашао:

жалба је неоснована.

Испитујући првостепену пресуду у смислу одредбе члана 451 ЗКП а поводом изјављене жалбе, Апелациони суд у Београду, Посебно одељење је нашао да је правилно првостепени суд, решавајући о захтеву браниоца осуђеног АА за изрицање јединствене казне, преиначио раније пресуде у погледу одлука о казни, у смислу одредбе члана 552 тачка 1 ЗКП, те окривљеном, на основу одредбе члана 63 став 1 КЗ, изрекао јединствену казну затвора у трајању од двадесет година у коју ће му се урачунати време проведено у притвору и на издржавању казне по пресуди Окружног суда у Београду, Посебног одељења К.П.бр.5/03 од 01.04.2003.године, када је лишен слободе, па надаље, као и време проведено у притвору од 25.10.2001. па до 19.01.2001.године по пресуди Четвртог општинског суда у Београду К.бр.843/04 од 29.05.2008.године.

Наиме, одлучујући о захтеву браниоца осуђеног, првостепени суд је утврдио да су у конкретном случају осуђеном АА, двома правноснажним пресудама изречене две казне затвора, при чему нису примењене одредбе Закона о одмеравању јединствене казне за дело у стицају а будући да је осуђени АА кривично дело из касније пресуде Четвртог општинског суда у Београду К.бр.843/04 од 29.05.2008.године, која пресуда је потврђена пресудом

Апелационог суда у Београду Кж1.бр.1375/10 од 09.04.2010.године, извршио дана 30.03.2001.године дакле, пре него што је ступио на издржавање казне затвора по раније изреченој правноснажној пресуди Окружног суда у Београду, Посебног одељења К.П.бр.5/03 од 23.05.2007.године која пресуда је преиначена пресудом Окружног суда у Београду, Посебног одељења К.По1.бр.11/10 - Кв.По1.бр.1180/10 од 13.07.2010.године која је постала правноснажна 10.08.2010.године, а на чије издржавање је приведен из притвора Окружног затвора у Београду дана 21.02.2009.године у КПЗ Сремска Митровица па је приликом одмеравања јединствене казне, имао у виду све отежавајуће и олакшавајуће околности које су узете у обзир приликом одмеравања појединачних казни затвора, степен кривице осуђеног приликом извршења кривичних дела и друштвену опасност односно јачину повреде заштићеног добра у конкретном случају, па му одмерио јединствену казну затвора у трајању од двадесет година, у смислу одредби члана 60 КЗ, јер је истим чланом у ставу 2 тачка 2 прописано да ако је за кривична дела у стицају суд утврдио казне затвора повисиће натежу утврђену казну с тим да јединствена казна не сме достићи збир утврђених казни нити прећи 20 година затвора, те налазећи да ће се овако утврђеном казном остварити како сврха кажњавања из члана 42 КЗ тако и сврха изрицања кривичних санкција у смислу члана 4 став 2 КЗ и истовремено је одлучио да ће се осуђеном у изречену јединствену казну, на основу одредбе члана 63 став 1 КЗ, урачунати време које је провео у притвору и на издржавању казне.

Оспоравајући овакву одлуку првостепеног суда, бранилац осуђеног наводи да је првостепени суд повредио закон на штету осуђеног, те му на основу погрешне примене закона изрекао казну коју није могао изрећи и то због тога што је Врховни суд Србије пресудом Кж1.Ок.11/07 од 17.09.2008.године АА осудио на јединствену казну затвора у трајању од 20 година иако то, по ставу браниоца окривљеног, није могао учинити, будући да је пропустио да примени закон који је важио у време извршења свих кривичних дела за која је АА осуђен и по коме је највиша могућа изречена казна могла бити у трајању од 15 година а не 20 година, како је то учинио Врховни суд Србије. Међутим, како према стању у списима предмета произилази да су побијаном пресудом у конкретном случају преиначене правноснажне пресуде и то пресуда Четвртог општинског суда у Београду К.бр.843/04 од 29.05.2008.године, која је потврђена пресудом Апелационог суда у Београду Кж1.бр.1375/10 од 09.04.2010.године, којом је оптужени АА оглашен кривим због извршења кривичног дела отмице из члана 64 став 2 КЗ РС и осуђен на казну затвора у трајању од једне године и три месеца и пресуда Окружног суда у Београду, Посебног одељења Кв.По1.бр.1180/10 (К.По1.бр.11/10) од 13.07.2010.године која је постала правноснажна 10.08.2010.године, којом је осуђен на јединствену казну затвора у трајању од двадесет година, а којом пресудом су претходно преиначене правноснажне пресуде Окружног суда у Београду К.бр.1134/03 од 22.06.2004.године, која је постала правноснажна 01.11.2005.године којом је АА осуђен на јединствену казну затвора у трајању од три године и десет месеци, затим пресуда Окружног суда у Београду, Посебног одељења К.П.бр.5/03 од 23.05.2007.године, која је постала правноснажна доношењем пресуде Врховног суда Србије Кж1.Ок.11/07 од 17.09.2008.године а којом је АА осуђен на јединствену казну затвора у трајању од двадесет година и пресуда Окружног суда у Београду, Посебног одељења К.П.бр.3/04 од 18.01.2008.године а која је

постала правноснажна дана 15.10.2009.године, доношењем пресуде Врховног суда Србије Кж1.Ок.9/08 а којом је АА осуђен на јединствену казну затвора у трајању од 15 година, то се жалбени наводи браниоца осуђеног практично односе на оспоравање правноснажне пресуде, о којим наводима Апелациони суд није надлежан да одлучује у овом поступку већ је за то, у складу са релевантним одредбама ЗКП, надлежан да одлучује Врховни касациони суд, поводом ванредно правног лека-захтева за заштиту законитости, која иницијатива је, како произилази из стања у списима предмета, одбијена.

Како се ниједним другим жалбеним наводом не доводи у сумњу законитост првостепене одлуке, нити правилност закључка првостепеног суда, то је жалба браниоца осуђеног у свему оцењена неоснована.

Имајући у виду напред наведено, Апелациони суд у Београду, Посебно одељење је на основу члана 457 ЗКП одлучио као у изреци.

Записничар
Марина Барбир

Председник већа-судија
Зоран Савић